

Голубко, нене, Ангеле святий!
Прости за сльози і безсонні ночі,
За тихий біль і вічний смуток твій,
За слів лихих рубці гіркі й печучі.
Моя хороша, рідна, Богу мила,
Горнуй до Тебе під крило любові!
Прошу в молитві, щоби заслужила
Всякчас ділити плин життя з тобою...

* * *

Як знаєш, що ти – кохана,
Багрянцем вуста палають,
Душа по-святковому вбрана,

Співати не полишає.
Як бачиш, що тебе люблять,
Від тої п'яної млости,
Ладна піти й на згубу,
У потойбіччя в гості.
І віриш, що завжди будеш
Найліпшою з-поміж інших,
Й страшишся, бо також любиш,
А світ збайдужило-грішний...
Спасибі тобі, Всевишній,
За право і змогу любити,
За біль, од медів миліший,
За силу любові у світі!

Наталія БОНДАР – молода поетка, науковець, педагог. Народилася 30 квітня 1988 року в селі Шилівці Зіньківського району Полтавської області. 2010 року закінчила з відзнакою українське відділення факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, здобула диплом магістра. Працювала асистентом кафедри української літератури рідного вишу, навчалася в аспірантурі, має низку мовознавчих статей, підготувала до захисту кандидатську дисертацію. З літературно-художніми творами публікувалася в зіньківській районній періодиці, в посібнику-хрестоматії «Поетична Зіньківщина».

* * *

Чаклюють знову відьми на ставку,
Купальську ніч затоплюють вогнями
І у шаленім, запальнім танку
Зривають з неба зорі полум'яні.

Ховають їх за пазуху мерщій,
Щоб Водяний раптово не помітив.
А в хашу лісову, де сплять кущі,
Дорогу листям пригортають їхні мітли.

Там, в гущині, на галяві, раз в рік
Чар-квітку поцілунком місяць будить!..
Тче поволоку весь відьмацький рід,
Щоб не підгледіли таємне дійство люди.

* * *

Ким снила? Ні, не снила – а жила...
Що не збулося і навек сплигло з водою?
Я недолюблена чомусь завжди була,
Покинута, хоч і не зраджена тобою...

Не обіцявсь мені ніхто, і я сама
Не бралася комусь давати клятви...

Лише чекала на обніжку край села,
Що принесеш мені букетик м'яти.

Якби ж то знала, що це квітка самоти,
І хто зірве її – приречений страждати!..
Не здатна до пробачень гіркоти...
Холодна м'ята... І нема кого прощати...

* * *

По стежках у минуле – замети,
Витряса небовид сніговий,
Його вихор не стихає лету,
Тихне місто в полоні завій.

Нескінченно, бездонно із неба –
В незарадній його самоті –
Сльози туги – в сніжинках! – це ж треба:
Холод болю – в німій мерзлоті!

Все завмерло, чекаючи дива.
Знов мете... Не забутися б тільки:
Туга неба і справді красива,
Але стільки ж в ній болю... стільки...

* * *

Моєму татові В. І. Рудіну присвячується

Сідає сонце в стёрні за селом,
 Палає небо – червоно взялося,
 Змахнув лелека злякано крилом –
 І попливло у ніч многоголосся.
 Згадалося, як бігала не раз
 До тата із водою на косіння...
 Скирти блищать, немов іконостас
 В заграві хмар, як береги спасіння...
 – Поглянь, дитино, вечір небо запалив.
 І, знявши із грабель шорстку долоню,
 Показує лелеку, що оддалік ходив:
 – А цей не дасть стерні зайнятись, доню...
 Давно дитинство проросло зерном,
 Вже змірюю свої життєві межі,
 Гасив лелечим батьківським крилом
 На моїх стернях тато всі пожежі...
 На полі знову між вогню стою,
 А може, то у небесах далеких
 Я бачу, тату, усмішку твою
 І чую голос твій, а не лелеки...
 Багаття променів сягає до землі,
 Гукнути б у минуле що є сили...
 Стурбовані лелеки при стерні
 Червоне небо крилами гасили...

* * *

Три золоті зернини у руці...
 Тримаю, мов святиню, на долоні:
 Насіяв тато диво-пшениці
 На щастя, на добро, як оберіг для доні.
 Благословив світанок, чебреці,
 Веселку засвітив і сивим полем
 Пішов у засвіти, а диво-пшениці
 Заколосились тугою і болем...
 Три золоті зернини на руці!
 Життєві терни стану ними засівати!
 Батьківські думи перекажуть пшениці...
 «Щаслива, доню, будь», – шепоче тато.

МАМИН САД

Малювало небо зорі
 Пензликом вгорі,
 П'ярко пахли матіюли
 В маминім дворі.
 Простягали листя квіти:
 – На, попий роси,
 І від кривд усього світу
 Серце захисти.
 Посміхались чорнобривці
 В маминім саду.
 Я до тебе, моя рідна,
 Душу зцілить йду.

І спориш мені лоскоче
 Ноги у росі.
 – Плакати зовсім не хочу, –
 Говорю сльозі.
 І вона щасливо гасне
 На моїй щоці,
 Все-таки життя прекрасне
 У хвилині ці,
 Коли є куди вернутись
 Із важких доріг,
 До рук рідних пригорнутись,
 Що мов оберіг.
 Малювало небо ДОЛЮ
 В маминім саду,
 А він захищав від болю
 Й відганяв біду...

* * *

Як хочеться вернути час назад,
 Полинати у гомінке дитинство,
 Де сині очі мружить виноград
 І усміхаються жоржини променисто.

Де тато клепле косу на весь двір
 І щось собі наспівує-мугиче,
 У хату не увійде до тих пір,
 Допоки мама всоте не покличе.

Де пахне пиріжками і борщем,
 Які чомусь у нені найсмачніші,
 І вранішнім рясним-рясним дощем,
 Що вилився у перші мої вірші...

Як хочеться вернути час назад,
 Щоб кожен день благословляти із батьками,
 Щоб загадати в літній зорепад,
 Аби вони навічно були з нами...

* * *

І знов мені наснилося село –
 Між вербами, немов дитя в колисці.
 До себе кликало, в зела вело,
 Замріяне у росянім намисті.

І знову п'ярко пахло чебрецем,
 Стежки губились у колючому ячмені,
 Що зночі впився запашним дощем,
 А зараз сонцю простягав вусаті жмені.

Воно сміялось з-під волошок-вій,
 І заливався жайворон: «Жить буду!»
 ... Тут я зросла, тут погляд стріла твій,
 Який тепер у сина, кажуть люди...